

Християнката.

Тъмна нощ бѣ разперила крилата си надъ вѣчния градъ. Римъ — столицата на великата империя — спѣше. Само тукъ-таме тайнствени сѣнки минаваха изъ глухитѣ улици и се отправяха къмъ градскитѣ стени. Тамъ мълкомъ се плъзваха крайзадремалитѣ стражи и изчезваха въ непрогледния вуалъ на нощта

Марчела, млада и красива римлянка, напустна стоята си; слѣзе тихо по бѣлитѣ мраморни стѣпала; хлопна леко пѣтната врата задъ себе си и се изгуби въ тъмнината. Само мигъ следъ нея, отъ сжщата врата се отдѣли още една сѣнка — сѣнката на едъръ, снаженъ мжжъ и последва нейнитѣ стѣпки. Това бѣ Клавдий — нейниятъ вѣренъ слуга отъ детинство.

Когато излѣзоха вѣнъ отъ града, тѣхнитѣ сѣнки се приравниха. Тѣ стигнаха до единъ подземенъ входъ и безшумно влѣзоха вжтре.

Нѣжни тонове, на тиха молитвена пѣсенъ, достигнаха до тѣхнитѣ уши. Пѣсенъта бѣвно се възвишаваше, галѣще ухото и успокояваше душата. Тукъ, дълбоко подъ земята, при мъждеющата свѣтлина на факлитѣ, мже, жени и деца, смилено колѣничили, пѣха хвалебни химни.

Това бѣха християнитѣ! Гонени и преследвани отъ властта, тѣ намираха спокойствие въ катакомбитѣ¹⁾, гдето се молѣха и славѣха Бога.

Марчела прегъна колѣне и зашепна тиха молитва. До нея вѣрниятъ слуга сжщо се молѣше.

¹⁾ Подземни пещери — гробища.

* * *

Късно тая нощ Неронъ, жестокиятъ и суровъ императоръ, се прибра отъ шуменъ пиръ. Помжчи се да заспи, но главата му тежеше. Неговата съвѣстъ го гризѣше за жестокото престѣпление, което бѣ извършилъ. Той бѣ убилъ майка си.

Напраздно потърси успокоение въ виното и веселието. Тѣ не го успокоиха.

Нервно стана отъ постелята и плесна съ ржце. Роякъ слуги и роби се втурнаха при него и низко се поклониха.

— Зрелища, зрелища искамъ! — извика той. — Веднага изловете християнитѣ! Утре искамъ да ги видя на арената.

Дворецътъ се оживи. Задрънкаха оржжия. Вдигнаха се воѣни и бързо се отправиха извѣнъ града.

Съ диви и жестоки викове, тѣ нахлуха въ подземията, смутиха тихата молитвена обстановка и изпълниха волята на владетеля.

* * *

Ранна утринъ обливаше съ своята заря голѣмия градъ. Амфитеатърътъ²⁾ се пълнѣше отъ народъ. „Хлѣбъ и зрелища“ очакваше тѣлпата и сега бѣ дошла да види мжченията на заловенитѣ презъ нощта християни.

Арената бѣ пуста. Само Клавдий бѣ колѣничилъ въ срѣдата. Очаквайки своята сждба, той се молѣше.

²⁾ Открита зграда за зрелища. Въ срѣдата съ арена — праздно пространство и наоколо съ седалища, наредени едно надъ друго.